

Sygn. akt VI Ka 550/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Wieja (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska SO Karin Kot

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2013r.

sprawy **M. Z.**

oskarżonego z art. 160 § 3 kk w zw. z art. 160 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora, oskarżyciela posiłkowego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 8 lipca 2013 r. sygn. akt II K 377/11

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. Z. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VIKa 550/13

UZASADNIENIE

M. Z. oskarżony był o to, że w dniu 01 maja 2010r. będąc zatrudnionym w charakterze lekarza w Niepublicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej (...)w L., pomimo ciążącego na nim obowiązku opieki nad przebywającym w tym Zakładzie pacjentem K. K., który w wyniku urazu doznał stłuczenia mózgu oraz rozległego krwiaka podtwardówkowego z krwawieniem, a w dniu 08 maja 2010r. zmarł, nie zachował wymaganej w tych okolicznościach szczególnej ostrożności i nie podjął koniecznych działań zmierzających do prawidłowej diagnozy K. K., nie skierował go na badanie tomografem komputerowym, nie zlecił przeprowadzania stałej kontroli pozostającego w stanie nieprzytomności pacjenta po urazie czaszkowym i tym samym poprzez nieprawidłową i niepełną diagnozę opóźnił proces jego leczenia, przez co nieumyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, mimo, że możliwość popełnienia tego czynu mógł przewidzieć, tj. o czyn z art. 160§3 k.k. w zw. z art. 160§2 k.k.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 8 lipca 2013 roku w sprawie IIK 377/11 uniewinnił oskarżonego M. Z. od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku i na podstawie art. 632 pkt.2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Z treścią wyroku nie zgodził się Prokurator Rejonowy w Lubaniu. W złożonej apelacji zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 113 kpk polegającą na nie podpisaniu wyroku przez Sędziego Przewodniczącego orzekającego w sprawie, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 6 kpk,

II. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 201 kpk i art. 7 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w postaci wydanych w sprawie opinii biegłych Zakładu (...)Uniwersytetu Medycznego w B.oraz G.Uniwersytetu Medycznego i nieuzasadnione, nie poparte rzetelną i logiczną argumentacją całkowite zdyskwalifikowanie opinii biegłych Zakładu (...)Uniwersytetu Medycznego w B., bez wskazania, że jest ona niepełna lub niejasna, i w sytuacji zaistniałej sprzeczności między opiniami nie wyjaśnienia tych sprzeczności w toku przesłuchania biegłych Zakładu (...)Uniwersytetu Medycznego w B. bądź powołania innego zespołu biegłych,

III. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 7 kpk, polegającą na braku pełnej i wyczerpującej oceny przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania sądowego dowodów, sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób pobieżny, ogólny, bez wyjaśnienia w jaki sposób Sąd doszedł do wniosków sformułowanych w uzasadnieniu wyroku, co miało wpływ na treść orzeczenia, albowiem uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrok zaskarżył osobiście sporządzoną apelacją oskarżyciel posiłkowy W. K. (1), który zarzucił:

1) obrazę przepisu prawa procesowego w postaci art. 439 pkt 6 kpk, polegającą na zaniechaniu podpisania wyroku wydanego w niniejszej sprawie, przez przewodniczącego składu orzekającego, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą,

2) na mocy art. 438 pkt 3 kpk błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

a) błędne uznanie, iż pokrzywdzony K. K. na skutek uderzenia i upadku doznał tylko urazu wargi i okolicy nosa, gdy zgodnie z zeznaniami świadków oraz z kartą porady ambulatoryjnej z dnia 1 maja 2010 roku, godz. 3:10 doznał urazu czaszkowo – mózgowego oraz posiadał ranę tłuczoną w okolicy potylicznej prawej poniżej linii kapeluszonej (tylnia część głowy), a stan świadomości został określony na 4 punkty w skali GCS,

b) błędne uznanie, że oskarżony M. Z. przeprowadził badanie na okoliczność ustalenia objawu B., gdy z zeznań świadków wynika, że do takiego badania nie doszło,

c) błędne uznanie, że pokrzywdzony K. K. miał zachowaną reakcję na ból, gdy z karty porady ambulatoryjnej z dnia 1 maja 2010 wynika, że był głęboko nieprzytomny, a ze zlecenia na transport sanitarny z dnia 1 maja 2010 roku godzina 7.00 ponadto wynika, że stan nieprzytomności był długotrwały, ustalenia Sądu w tej mierze stoją również w sprzeczności z zeznaniami świadków M.M. i J. L. potwierdzających stan głębokiej nieprzytomności pokrzywdzonego. Ustalenia Sądu są również sprzeczne z kartą zlecenia wyjazdu pogotowia ratunkowego z dnia 1 maja 2010 roku, godz. 3:10, z którego wynika, stan świadomości określony na 4 punkty w skali GCS,

d) błędne uznanie przez Sąd, że oskarżony M. Z. zdiagnozował u pokrzywdzonego objaw rzęskowy, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w szczególności dokumentacji medycznej w postaci karty ambulatoryjnej z dnia 1 maja 2010 roku godz. 3:23 nie wynika aby objaw taki został zdiagnozowany,

e) błędne uznanie, że oskarżony M. Z. wykonał podczas krytycznej nocy wywiad z M. S. oraz dokonał badania pokrzywdzonego o godzinie 4.30 (01.05.2013 r.) gdy z zeznań świadka M. S. wynika, że takiego wywiadu nie było, a

dopiero o godzinie 6.00 K. K. został zbadany i prawidłowo zdiagnozowany przez chirurga W. K. (2), który skierował pacjenta na badanie TK i zlecił podanie leków,

f) błędne uznanie, że świadkowie M. M., J. Z. oraz M. S., J. L. i K. S. byli świadkami jedynie zdarzenia w okolicach lokalu (...) w L., gdy z zeznań tych świadków oraz zeznań personelu (...) w L. wynika, że osoby te towarzyszyły K. K. podczas jego całego pobytu w szpitalu w L.,

g) błędne uznanie, że czynności podjęte przez oskarżonego M. Z. były prawidłowe i zgodne z zasadami sztuki i wiedzy medycznej, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, tj. dokumentacji medycznej, zeznań świadków oraz opinii biegłych przeprowadzonej w postępowaniu przygotowawczym z dnia 14 lutego 2011 roku wynika, że oskarżony nie dokonał prawidłowego rozpoznania stanu pacjenta K. K., nie wdrożył żadnego leczenia,

3) na mocy art. 438 pkt 2 kpk naruszenie przepisów postępowania w postaci:

a) art. 170 § 2 kpk poprzez niezasadne oddalenie wniosku oskarżyciela posiłkowego W. K. (1) o przeprowadzenie dowodu z ponownej opinii zespołu biegłych z zakresu neurochirurgii z Katedry i Zakładu (...), zawartego w piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2013 roku, pomimo sprzeczności i niejasności występujących w opinii z dnia 11 lutego 2013 roku oraz sprzeczności tej opinii z opinią sporządzoną w postępowaniu przygotowawczym z dnia 14 lutego 2011 roku.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel posiłkowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu.

W imieniu oskarżyciela posiłkowego środek odwoławczy wywiódł jego pełnomocnik, który zarzucił:

1. na mocy art. 439 § 1 pkt 6 kpk – kwalifikowaną obrazę przepisów postępowania polegającą na niepodpisaniu orzeczenia przez sędziego biorącego udział w jego wydaniu.

Na wypadek niepodzielenia przez Sąd odwoławczy powyższego zarzutu zaskarżonemu wyrokowi ponadto zarzucił:

2. na mocy art. 438 pkt 2 kpk – rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- przepisów art. 4 i art. 7 kpk przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak obiektywizmu w ich ocenie przez Sąd I instancji polegające na deprecjonowaniu opinii sporządzonej przez biegłych z Zakładu (...) Akademii Medycznej w B. z powołaniem się na jej rzekome oparcie na niepełnym materiale dowodowym oraz na zdezawuowaniu zeznań świadków przebywających w dacie zdarzenia wraz z pokrzywdzonym w Szpitalu w L., ze wskazaniem, że byli oni jedynie świadkami zdarzenia jakie rozegrało się w okolicach lokalu (...) w L. oraz nie posiadali wiedzy i odpowiednich kompetencji na temat leczenia jakemu został poddany pokrzywdzony w Szpitalu w L.,

- przepisu art. 201 kpk polegającą na odstąpieniu przez Sąd I instancji od zasięgnięcia kolejnej opinii medycznej, w sytuacji bezspornej sprzeczności „zewnętrznej” występującej pomiędzy opiniami sporządzonymi w sprawie przez biegłych z Zakładu (...) Akademii Medycznej w B. z Wydziału (...) Katedry i Zakładu (...) Uniwersytetu Medycznego w G. oraz na odstąpieniu od przesłuchania biegłych z Zakładu (...) Akademii Medycznej w B. w sytuacji powziętych przez Sąd wątpliwości odnoszących się do treści wydanej przez nich opinii.

3. na mocy art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez ustalenie, wyłącznie w oparciu o opinię biegłych z zakresu medycyny sądowej Wydziału (...) Katedry i Zakładu (...) Uniwersytetu Medycznego w G., a niezgodnie z treścią pozostałych dowodów przeprowadzonych na rozprawie, że oskarżony M. Z. nie ponosi winy za błędne zdiagnozowanie stanu zdrowia pacjenta K. K. i wynikające z tej diagnozy zaniechanie poddania pacjenta niezbędnym dla ratowania życia zabiegom medycznym.

Podnosząc powyższe zarzuty pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wszystkie trzy apelacje zgodnie wskazują na naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 6 kpk polegające na braku podpisu pod wyrokiem wpiętym do akt sprawy na k. – 580 (t. III akt). Postawiony zarzut okazał się oczywiście uzasadniony. Niewątpliwie ogłoszenie wyroku nastąpiło 8 lipca 2013 roku. Świadczy o tym treść protokołu z tego dnia w której odnotowano obecność oskarżyciela posiłkowego W. K. (1). Zwraca jednak uwagę, że znajdujący się w aktach sprawy protokół z ogłoszenia wyroku także nie został podpisany przez przewodniczącego składu orzekającego jak też protokolanta (vide k. – 579 akt). Okoliczność ta poddaje wątpliwość wyjaśnienia złożone do akt postępowania dopiero w dniu 3 września 2013 roku (vide k. – 604 akt t. IV).

Zdaniem Sądu Odwoławczego wykluczonym jest skuteczne tak zwane rozliczenie wokandy bez podpisanego protokołu i to zarówno przez sędziego jak i protokolanta. Zwraca nadto uwagę fakt przedłużenia terminu do sporządzenia pisemnego uzasadnienia wyroku na okres 30 dni (vide k. – 588). Po jego napisaniu sędzia wydał zarządzenie o przesłaniu tego dokumentu wnioskodawcom. Miał zatem czas aby dostrzec brak podpisów pod protokołem a przede wszystkim wyrokiem. Co więcej potrzeba wyjaśnienia zaistniałej sytuacji została dostrzeżona dopiero po wpłynięciu apelacji oskarżyciela publicznego dnia 2 września 2013 roku (vide k. – 613 akt), który jako pierwszy zarzut wskazał naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 6 kpk. Data wpływu tego środka odwoławczego jest potwierdzona tak zwaną prezentatą sądową a zatem dokument ten winien znajdować się w aktach przed zarządzeniem sędziego i wyjaśnieniami protokolanta a datowanymi na dzień 3 września 2013 (odpowiednio k. – 603 i 604 akt). Okoliczności te oczywiście jedynie pośrednio, ale zdaniem Sądu odwoławczego potwierdzają trafność stawianego przez wszystkie apelacje zarzutu. Przywoływane zarządzenie sędziego zupełnie nie odnosi się do braków podpisów pod protokołem z ogłoszenia wyroku. Bez znaczenia dla oceny zasadności zarzutu pozostaje fakt przebywania sędziego na urlopie od 5 sierpnia do 30 sierpnia 2013 roku. Wyrok zapadł 8 lipca zatem praktycznie miesiąc przed rozpoczęciem urlopu i w tym czasie sędzia dysponował aktami chociażby przy pisaniu uzasadnienia. Skoro zatem do stron postępowania trafiły akta z niepodpisanym wyrokiem (jak też protokołem z przeprowadzenia tej czynności) a działania zmierzające do ustalenia przyczyn takiego stanu rzeczy zostały podjęte po wpłynięciu pierwszej z apelacji podnoszących zarzut obraży art. 439 § 1 pkt 6 kpk to zdaniem Sądu Odwoławczego do naruszenia wskazanego przepisu proceduralnego doszło.

Uchybienie temu przepisowi stanowi jedną z tak zwanych bezwzględnych przyczyn odwoławczych co skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lubaniu. Odwołując się do treści art. 439 § 1 kpk oraz art. 436 kpk stwierdzić należy, że uwzględnienie pierwszego z zarzutów wszystkich złożonych środków odwoławczych było wystarczające dla wydania orzeczenia w postępowaniu II instancyjnym i nie było potrzeby odnoszenia się do pozostałych żądań apelacji oskarżycieli. W tym stanie rzeczy orzeczono jak wyżej.

AP